

CARTA DOMINICAL

12 DE MARÇ DE 2023

RESSÓ DE LA PARAULA

Quaresma. Camí de llibertat III – Llibertat provada

En el camí de llibertat que és la Quaresma hem estat agraciats amb una experiència d'amor, que, a més d'estimular-nos, ens ha ensenyat que Déu ens vol lliures per a estimar.

Però, això és tot? Llibertat i amor continuen sent únicament un bon desig, un projecte, més que una realitat. La vida quotidiana ens ho demostra. Encara que hàgim estat sincers quan dèiem que sí al Déu de l'Aliança i gaudíem del seu amor en el núvol de la Transfiguració, retornats al camí, experimentem la duresa del dia a dia pel desert. Ser lliure no és qualsevol cosa. Tal com els va passar als israelites, pot arribar el moment en què preferim tornar a l'esclavitud, quan almenys podíem menjar (Ex 17, 3-7).

No oblidem aquelles terribles paraules del Gran Inquisidor acusant Jesús haver imposat (haver "condemnat") a l'ésser humà a ser lliure (F. Dostoievski, Els germans Karamàzov, llegenda del Gran Inquisidor, judici contra Jesús): tenen raó els sistemes polítics totalitaris, "messiànics i populistes", imposant, en nom del benestar, la dictadura i l'esclavitud... I tantes vegades la gent els vota.

Perquè la llibertat sigui autèntica, esdevingui com Déu va voler en crear-nos, ha de ser provada. La persona realment lliure ha de "treballar" la llibertat, en certa manera l'ha de conquerir. I el banc de proves, el moment adequat, per a fer-ho és justament l'experiència de necessitat, la fam i la set en ple camí pel desert. És llavors quan sobrevé la gran temptació: renunciar a la llibertat, tornar a la servitud.

Aquest és un dels pilars de la pedagogia cristiana, un principi bàsic del que denominem "educar en la llibertat". El professor J. Corts Grau ho va expressar fa anys clarament:

"La llibertat està en el misteri; la llibertat hi és enterrada i creix cap endins, i no cap enfora. Es diu, i potser es creu, que la llibertat consisteix a deixar créixer lliure la planta, a no posar-li puntals, ni guies ni obstacles; a no podar-la, obligant-la que prengui aquesta o l'altra forma; a deixar-li que llanci per si mateixa, i sense cap coacció, els seus brots i les seves fulles i les seves flors. I la llibertat no està en el fullatge, sinó en les arrels, i de res no serveix deixar a l'arbre lliure la capçada i oberts els camins del cel, si les seves arrels es troben, poc després de créixer, amb dura roca impenetrable, seca i àrida, o amb terra de mort."

És el gran moment pedagògic en el camí cap a la maduresa en la llibertat. És la resposta a la pregunta tan freqüent que es formulen els qui s'escandalitzen davant el sofriment dels amics de Déu. Hi ha altres motius pels quals el deixeble de Crist sofreix, però sens dubte un dels més importants és que experimentar necessitat, fam, set, mancances de tota mena, forma part de l'acompanyament de Déu amb el seu poble en el camí de la llibertat.

Aquest és el fons, el sentit de l'autèntic dejuni cristià, ben diferent del que propugnen altres pràctiques religioses o teràpies "guaridores". Segons el passatge de l'Èxode, Jahvè proveeix d'aigua el poble assedegat. I en la plenitud dels temps Jesús va oferir a la samaritana l'aigua de l'Esperit que brolla fins a la vida eterna. És l'aigua que ens permet sortir de les nostres crisis i proves, bevent-ne mitjançant la fe.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat